

[Strøm.]

et beløb på ca. 24 mill. kr. om året og et engangsbeløb på ca. 15 mill. kr., undlod kommunisterne at stemme for forslaget.

For at få disse forbedringer gennemført måtte jeg som socialminister gå ind på, at Kristeligt Dansk Fællesforbunds Arbejdsløhedskasse fik statsanerkendelse, og at den i § 13, stk. 5 b, fastsatte procent-sats vedrørende kontingentets størrelse blev forhøjet fra de af mig foreslåede 3 pct. til 3,5 pct., dog således at den højere procent-sats, altså 3,5, først skulle gælde fra 1. januar 1951.

Jeg tiltrådte følgende betragtninger, som var nævnt i betænkningen, og som jeg beder den højtærede formand om lov til at citere:

„Udvalget har overfor socialministeren fremhævet, at det har været en forudsætning for udvalgets tilslutning til bestemmelserne om de nye tilskudsregler vedrørende arbejdsløhedskassernes udgifter til børne- og forsørgertillæg, at de anerkendte arbejdsløhedskasser herefter bestræber sig på at føre en sådan kontingentpolitik, at kassernes indtægter og udgifter kan balancere.“

Det var også det, som den højtærede arbejds- og socialminister henviste til, og ved anden behandling af lovforslaget — sp. 4783 i folketingstidenden — udtalte jeg, og jeg beder om tilladelse til et citat nu og et par enkelte senere:

„Imidlertid har min hovedbestræbelse været at få tilvejebragt sådanne tilskudsregler vedrørende arbejdsløhedskassernes udgifter til børne- og forsørgertillæg, at der herigennem gives kasserne en væsentlig hjælp til at opnå balance mellem indtægter og udgifter, såfremt da ikke ganske særlige forhold gør sig gældende.“

Dette sidste citat nævnte den højtærede arbejds- og socialminister ikke, men jeg tvivler ikke om, at den højtærede arbejds- og socialminister er indforstået hermed.

Det er klart, at vi fra socialdemokratiets side ikke agter at løbe fra det, vi blev enige om for ca. 1 år siden. Det, det nu drejer sig om, er, om der gør sig ganske særlige forhold gældende, som kan tale for, at staten yder arbejdsløhedskasserne et større beløb. Det er vi villige til at se på i et udvalg. Det er klart, at med „særlige forhold“ er der ikke mindst tænkt på en eventuel stigning i arbejdsløsheden, og en sådan stigning har jo fundet sted, i hvert fald var der i marts måned 37 000 flere arbejdsløse end i marts måned sidste år.

Jeg kan i den forbindelse ikke lade være at minde den højtærede arbejds- og social-

minister om hans flotte bemærkning til mig, da vi i februar måned havde spørgsmålet om skolebespisningen til første behandling. Vi kom da også ind på arbejdsløhedsspørgsmålet — den højtærede minister kan finde sin udtalelse i fortrykket sp. 2412. Vi drøftede også arbejdsløhedstallet, og ministeren udtalte:

„Det er ikke lykkedes mig i min egen-skab af arbejds- og socialminister at bringe de arbejdsløses antal mere end 15 000 ned under det antal, der var, da det ærede medlem var socialminister, det må jeg erkende, men vi arbejder videre og gør vort bedste.“

Det var en flot bemærkning, den højtærede arbejds- og socialminister dengang kom med, hvorved han ville give det ud-seende af, at han i den korte periode fra november til februar, hvor han havde været minister, havde bragt arbejdsløshedstallet ned med 15 000, så der altså var 15 000 færre arbejdsløse, end da vi havde en socialdemokratisk arbejdsminister. Ak ja, det var i februar! Efter at ministeren så havde „arbejdet videre“ indtil marts, var resultatet altså 37 000 flere arbejdsløse, end da vi havde en socialdemokratisk arbejdsminister. Ja, ja, det var kun en lille sidebemærkning med en elskværdig tak for sidst.

Når jeg har redegjort for det forlig, der blev sluttet i maj måned 1950, har det bl. a. den grund, at jeg i visse venstreblade er blevet beskyldt for tillidsbrud, fordi jeg har været med til at foreslå, at der i perioden fra 1. december 1950 til 31. marts 1951 skulle ydes de arbejdsløhedsforsikrede brændselshjælp, således som også det ærede medlem hr. Lynnerup Nielsen nævnte, og akkurat som det blev ydet dem året forud. Disse blade hævder, at brændselshjælpen også var omfattet af det forlig, der blev gennemført i maj 1950.

I kommunistbladet for 10. marts 1951 spørges der — jeg beder atter om lov til et citat —:

„Er det rigtigt, når forhenværende minister Fibiger påstår, at socialdemokratiet har afsluttet en overenskomst med de borgerlige partier om ikke mere at yde de arbejdsløse brændselshjælp?“

Jeg ønsker ved denne lejlighed at sige til venstres og til kommunisternes presse: der foreligger intet tillidsbrud, og der er ikke afsluttet nogen overenskomst med de borgerlige partier om ikke mere at yde de arbejdsløse brændselshjælp. Men jeg beklager i høj grad, at det ikke er lykkedes i det udvalg, som beskæftiger sig med social-